

Chương Tám

Trời hừng đông, Lê Hoàng Quân và Nguyễn Cảnh Dị tìm đến khu lều vệt.

Thật hoang tàn. Mấy túp lều đã cháy rụi từ lúc nào. Rải rác quanh bãi cỏ, nhiều xác chết nằm bên những vũng máu chưa kịp khô, nháy nhụa trên đám cỏ xanh còn ẩm sương đêm. Gần lều là mấy cái xác mặc binh phục xanh của quân Minh, xa hơn là những cái xác vận y phục lối võ sĩ giang hồ.

Sát rừng lau là xác của một tên võ tướng tay cầm đại đao và một nhà sư áo vàng của Minh Triều.

Dị nhắm đếm được chín cái. Chàng hốt hoảng lật nhanh những xác chết để nhận diện. Phần lớn nạn nhân chết vì đường chưởng lực đánh bẻ lồng ngực, hoặc trường kiếm, nhưng may là chưa thấy xác của bọn mình.

Dị la lên:

- Không thấy ai trong bọn mình. Họ đi đâu cả rồi Việc gì đã xảy ra ở đây đêm qua.

Quân đang ở gần những túp lều đã cháy thành tro, di chuyển quanh vùng tìm dấu vết gì đó, chăm chú đến nỗi như không nghe thấy tiếng của Dị. Chốc chốc chàng ta lại cúi xuống nhặt một món binh khí lên ngắm nghía một lúc, gật gù rồi lại vút xuống đất.

Nguyễn Cảnh Dị chạy lại bên Quân:

- Anh nghĩ họ có sao không?

Đến lúc đó, Quân mới như giật mình vì thấy có người đứng bên, hỏi lại:

- Anh nói sao?

Dị thấy có gì khác lạ trong mắt của Quân, nhưng nhất thời chưa cảm nhận được rõ ràng, nên nói lại:

- Họ đi đâu... Anh nghĩ có thể họ bị bắt rồi, không?

Quân nhìn ra xa, khẽ lắc đầu:

- Không, có lẽ họ đã chạy thoát rồi?

- Tại sao tụi giặc biết được hành tung bọn mình nhanh thế? Nội gián như Mai Lan đã nói chẳng?

Quân phân bua:

- Cũng có thể. Nhưng có điều mình đã biết đó. Quân Minh đã làm chủ tình hình. Đến xóm chài lưới ở một nơi hẻo lánh thế mà cũng còn bị tràn ngập thì đi đâu tránh khỏi được tai mắt của chúng chứ? Nhưng anh yên tâm. Họ đi đâu, tôi đã biết.

Dị thắc mắc:

- Anh nói sao?

Lúc đó, Quân mỉm cười, tay chỉ về khu rừng lau phía Đông, nói:

- Sau khi thoát được cuộc tập kích của bọn này, họ đã chạy về hướng đó.

Dị ngạc nhiên:

- Sao anh biết chứ?

Quân thông thả giải thích:

- Công Chúa là người rất thận trọng. Nàng đã nghĩ có nội phản nên tất có thể bị tấn công bất cứ lúc nào nên...

Dị ngắt lời:

- Công Chúa nghĩ đúng vì dù sao, tai mắt giặc không thể bén nhọn đến thế. Đã có kẻ bán đứng chúng ta. Ai vậy vì chỉ có mấy người chúng ta biết nơi đây?

Quân lắc đầu:

- Không, có Khiết Tịnh Đại Sư nữa. Anh quên rồi sao?

Dị vỡ lẽ nhưng chàng nhìn theo hướng tay chỉ của Quân, hỏi tiếp:

- Nhưng sao anh dám quả quyết họ đi về hướng đó?

Quân cười:

- Tại anh không hiểu cách làm việc của chúng tôi thôi. Anh nhớ lúc mình rời nơi đây, Công Chúa có nói:

- Nhà Cả Đông cũng cách đây không xa chứ? Vì lúc đó có mặt Khiết Tịnh Đại Sư là người nàng đã mang lòng ngờ vực nên phải dùng ám ngữ nói với tôi.

Dị vẫn chưa hiểu, Quân giải thích thêm:

- Câu đó nàng ám chỉ sẽ di chuyển đi nơi nào đó, có thể là hướng Đông hay ngược lại.

Rồi Quân nhìn ra hướng mặt trời. Khu lều vịt ở ngay bên bờ hồ, nói:

- Họ đâu có cách gì đi về hướng Đông, nên chỉ còn một đường là hướng đối nghịch, tức hướng Tây mà thôi.

Càng lúc, Nguyễn Cảnh Dị càng thấy nhóm người này làm việc thực lạ lùng. Chàng gật gù thần phục. Trong lúc đó Quân nhượng mắt quan sát rừng lau trước mặt đang rõ dần dưới ánh mặt trời ban mai. Chàng nhìn thực kỹ bãi cỏ hoang chung quanh khu lều vịt, rồi lấy tay phác một cử chỉ, nói:

- Anh có thấy hai đường cỏ bị dí xuống kia không? Chắc chắn họ đi y phía đó, đấy.

Dị nhìn theo, nhưng ngờ vực:

- Có hai lối cỏ dí. Vậy lối nào họ đã đi qua? Còn một vấn đề nữa là bọn người tập kích có bao nhiêu mạng. Ở đây có chín cái xác, không biết còn nữa không? Nếu còn, tụi nó có thể đang truy kích Công Chúa.

Mặt Quân hơi nhăn lại:

- Cứ theo tình hình vị trí của các xác chết, thì những tên lính Minh tấn công đều bị thanh toán đầu tiên bằng kiếm. Tôi nghĩ đây là công trình của Sư Giác Huệ hoặc Thu Cúc. Nghĩa là họ có phòng bị canh gác. Tên tiểu tướng chết ở lều Công Chúa vì bị bẻ lồng ngực. Vết thương tuy trí mạng nhưng không mạnh lắm, có lẽ là do Thu Cúc. Tiếp theo là những tên võ sĩ giang hồ và tên võ tướng cầm đại đao thì bị thanh toán sau một lúc đầu sức. Những cái xác này đều chết thảm vì lồng ngực vụn nát.

Nhà sư áo vàng thì bị tập kích phía sau lưng. Tôi dám chắc đó mới là những đòn phản kích của Mai Lan. Vì trong bốn người, chỉ có nàng võ công mới cao đến thế.

Do đó, tôi nghĩ những kẻ tấn công đêm qua đều đã bị thanh toán. Giặc đã không tiên liệu được sức kháng cự của địch quân.

Bồng Quân khẽ thở dài nhìn ra xa, nói băng quơ:

- Thực không ngờ.

Nguyễn Cảnh Dị thực ngạc nhiên khi thấy Quân than, thế ra chàng ta cũng không biết rõ về võ công của Mai Lan sao? Tuy nhiên, lúc này không phải là lúc suy nghĩ về những việc lăm chằm đó, nên hỏi:

- Thế bây giờ tính sao?

Tay Quân chỉ về phía rừng lau, nói nhanh:

- Tôi nghĩ mỗi người chúng ta đi một ngã để tìm Công Chúa. Dừng tiếng hú ba hồi để liên lạc khi tìm được bọn nàng.

Bồng có tiếng tù và từ xa vọng lại khiến Quân hơi khựng lại nghe ngóng.

Dị đang định đi, cũng dừng chân, quay lại hỏi:

- Gì vậy?

Quân lắc đầu:

- Không, thôi ta chia tay. Anh đi ngã bên phải. Đi trước đi.

Dị không đợi lâu hơn, nhanh nhẹn phóng về phía trước, rẽ lau đi sâu vào khu rừng lau.

Những thân cỏ lau cao hơn đầu người nhưng đã bị vệt sang hai bên để lộ một lối đi dẫn sâu vào phía trong. Đi được một quãng ngắn, Nguyễn Cảnh Dị đã phát giác ra những vết máu đọng trên thân lau hai bên lối đi. Máu ai? Bọn Mai Lan đã có kẻ bị thương? Tuy nhiên, chàng yên tâm là mình đã đi đúng đường. Còn bên Lê

Hoàng Quân thì sao? Dị vừa đi, vừa phân vân. Bất giác chàng giật mình vì gặp một xác người chết gục bên đường.

Một lão tăng áo vàng, tóc bạc trắng. Vết máu dọc đường có lẽ là của nhà sư này. Lão bị chém xả một bên vai bằng một món binh khí to bản, có thể là một nhát mã tấu hay đại đao là những món binh khí mà quân Minh thường dùng. Bằng qua xác chết, Nguyễn Cảnh Dị thực hoang mang. Chàng đã đi đúng đường, nhưng bọn Mai Lan bị truy kích chứ không hẳn như lời Quân phỏng đoán lúc trước. Tuy nhiên, vết thương trí mạng của nhà sư kia thì do ai gây ra. Có thể một người trong bọn Mai Lan đã cướp khí giới của địch để dùng chằng. Vậy chàng lẽ bọn giặc còn những đứa khác nữa. Nghĩ tới đó, Nguyễn Cảnh Dị thấy thực khẩn trương, chàng phóng nhanh về phía trước. Giữa lúc đó, không biết từ đâu, có nhiều tiếng tù và vang lên, lúc thì như phía trước mặt, ở sau lưng, có lúc như bên trái hay bên phải. Có lẽ tiếng tù và di động, hoặc hơn nữa là đã nổi lên ở khắp nơi. Đó là một dấu hiệu thực chẳng lành. Cảnh Dị tạm ngưng lại để nghe ngóng. Nhưng bất chợt chàng sợ hãi vì tứ phía bìa rừng lau có khói bốc cao mù mắt. Rồi không mấy chốc, có dấu ngọn lửa nhoáng lên. Rừng lau bị phỏng hỏa.

Nguyễn Cảnh Dị tiến thoái lưỡng nan. Đàng sau chắc chắn đã bị lửa ngăn chặn. Qua một phút suy nghĩ hơn thiệt, chàng quyết định đi sâu vào phía trước, biết đâu có đường thoát, hay ít nhất cũng gặp bọn Mai Lan.

Rừng mỗi lúc một rậm thêm, mà ngọn lửa chung quanh, tuy còn xa nhưng đã bốc cao dữ dội. Tiếng lau cháy, tiếng gió thổi qua ngọn lửa reo lên ào ào.

Dị chạy như điên. Chợt qua hàng lau sậy, Nguyễn Cảnh Dị thoáng thấy bóng người. Không ba bốn người. Đi nhanh qua hết đám lau trước mặt, chàng vui mừng vì gặp được người nhà: Mai Lan và tất cả bọn Cúc, Lai và Giác Huệ. Cả bốn cũng đang lúng túng vì thấy rừng lau bị đốt. Gặp lại nhau, mọi người đều reo lên mừng rỡ.

Nguyễn Cảnh Dị nhìn bốn người, thấy họ như không ai bị thương nặng, nhưng vẽ mặt thì thực phờ phạc, mệt mỏi. Bộ trang phục của Mai Lan chùng như nhàu nát hơn mọi ngày. Lai còn đi khập khểnh bên Giác Huệ, Cúc thì nhăn nhó với bọc hành trang trên vai.

Mai Lan đưa tay lên cao, hỏi:

- Sao anh lại vào đây?

Dị nói nhanh:

- Tìm Công Chúa. Rừng lau bị đốt tứ phía. Bây giờ mình tính sao đây.

Mai Lan cũng không dấu được sự lo lắng, lắc đầu:

- Lúc này không thể ra ngoài, vì giặc có tình đốt chết chúng ta ở đây. Chắc chắn chúng đã vây tứ phía rồi.

Dị hoảng, hỏi:

- Thế ra đằng trước cũng hết lối rồi? Bọn ta đành chịu chết một cách oan uổng thế này sao, thà trở ra mở một đường máu.

Mai Lan lắc đầu:

- Bây giờ tình thế khác hồi đêm. Đừng nói chuyện đặng đặng. Vì lửa đã bao vây bốn phía, chúng ta đâu còn cơ hội. Mình phải trở lui vào giữa rừng. Rồi cũng chết thiêu thôi.

Mai Lan khẽ cười, quay gót đi vào hướng trong khiến Dị ngạc nhiên. Lúc này mà nàng còn cười được sao. Cả bọn yên lặng theo.

Đi được vài bước, Mai Lan mới hơi quay lại:

- Dị yên tâm, chúng ta còn đường sống. Vì trong kia có một cái đầm nước nhỏ, mà chúng tôi vừa ở đó ra đây.

Dị trợn mắt, hỏi lại:

- Cái đầm nước?

- Phải. Chúng tôi đã ở đó từ canh tư tới giờ. Thấy rừng bị đốt, tính chạy ngược trở ra nhưng không kịp. Quân khốn kiếp cũng nhanh tay thực. Lần này chúng chắc bụng là đã đốt bọn mình thành than rồi, nhưng Trời đã không phụ lòng ta.

Cảnh Dị thực mừng. Cúc mệt nhọc góp lời:

- Thưa cô, chắc mình phải lội xuống đầm để tránh hỏa?

- Đúng vậy. Đợi lúc ngọn lửa tới nơi rồi cũng không muộn.

Cái đầm nước chỉ lớn bằng một nửa sân đình làng, rong xanh lan đầy mặt nước. Nếu không phải lúc hiểm nguy chắc ai cũng ngại phải ngâm mình xuống đó. Nhưng bây giờ nó là đường sống của năm người.

Cúc đập một đám lau bên đầm để Mai Lan tạm ngồi nghỉ chân. Cả bọn cũng tìm chỗ nghỉ ở chung quanh nàng. Ngồi ở đây mà cũng nhìn thấy những cột khói từ phía bao vây. Ngọn lửa mỗi lúc một bốc cao. Không khí như chuyển mình dữ dội. Gió từ đâu ào ào thổi lại dào dạt những hàng lau trong rừng. Mùi cháy khét lẹt đã đầy trong không khí.

Mai Lan bảo mọi người:

- Mình nên lấy khăn mặt thấm nước che mũi để đỡ bị ngộp vì khói.

Mọi người vội vã làm theo. Cúc giúp Mai Lan cột chéo khăn lụa hồng ngang mặt trông nàng thực ngộ. Mọi người ngồi yên chờ lửa cháy ngang đầu.

Trong lúc chờ đợi để xuống đầm nước tránh hỏa, Cảnh Dị kể chuyện chàng và Lê Hoàng Quân lúc ở bên ngoài.

Lê Lai đứng lên nhìn quanh, hốt hoảng nói:

- Chết thực, nếu vậy chắc Quân cũng có thể đang bị hãm trong rừng lau.

Dị nói:

- Đúng vậy. Chúng tôi hai đứa chia nhau hai đường để vào đây kiếm Công Chúa.

Lai quay sang Mai Lan:

- Vậy bây giờ làm sao?

Dị chợt nhớ ra, nói:

- Quân bảo khi tìm được Công Chúa thì hú lên ba hồi để báo hiệu cho anh tới.

Giác Huệ nhắc:

- Vậy anh Dị hú đi chứ, còn đợi gì nữa.

Mai Lan đưa tay ngăn lại làm mọi người ngạc nhiên.

Sau vài giây suy nghĩ, nàng hỏi:

- Anh có thấy Quân vào rừng không?

Tuy Quân bảo tôi đi trước, nhưng tôi chắc Quân không trở lui đâu. Vì anh tỏ ra thực bản khoăn lo lắng cho Công Chúa.

Mai Lan hơi lắc đầu, buồn bã:

- Thôi được, Dị gọi Quân đi.

- Tiếng hú của Dị thực lẻ loi giữa tiếng ào ào của gió thổi qua rừng lau. Ngọn lửa đã tiến lại thực gần, hơi nóng đã tạt vào mặt mọi người. Không có tiếng Quân đáp lại Dị và Lai đã cố gắng nhiều lần thay nhau gọi Quân, nhưng đều vô vọng.

Cúc lo lắng nhìn Mai Lan:

- Cô ơi, chú Quân chết thực sao?

Nếu Quân đã vào rừng mà không chạy kịp lại đây thì có thể đã chết cháy trong biển lửa... trừ phi.

Mắt Lai lóe niềm hy vọng:

Trừ phi sao?

- Trừ phi Quân cũng đến được một cái đầm tương tự đây, hoặc Quân không vào rừng.

Giác Huệ chấp tay:

- Mô Phật, cả hai đều khó xảy ra.

Gió mỗi lúc một mạnh. Khói đã bay mù trước mặt.

Mai Lan thấy không còn thì giờ bàn chuyện Lê Quân nữa, nàng vội đứng dậy:

- Mọi người sửa soạn xuống nước. Chúng ta đội hành lý trên đầu, rồi bơi ra càng xa bờ bao nhiêu, tốt bấy nhiêu.

Cúc nhìn Mai Lan ái ngại:

- Để con đội hành lý. Xin mời cô xuống trước đi.

Giác Huệ tiến lên:

- Cúc để tôi mang hết cho.

Mai Lan mỉm cười:

- Cúc đưa tay nài cho Giác Huệ đi.

Cúc không cãi, trao cả hành lý cho Giác Huệ.

Lê Lai nhìn ông, cười:

- Đại Sư mà đánh rớt cái tay nài này thì cực nguy đấy nhé.

Giác Huệ ngẩn ra, mãi sau mới hiểu câu nói giỡn của Lê Lai, khiến ông ta hơi đỏ mặt, vội quay đi.

Mai Lan thấy đã đến lúc không thể đứng trên bờ nữa, vì sức nóng đã tạt vào mặt, ngọn lửa đang tiến dần tới lớp lau trước mặt, cách xa không đầy vài ba trượng. Mai Lan không để mọi người ái ngại về mình, nàng nhanh nhẹn lội xuống nước trước tiên. Tuy nhiên, cảm giác nước ngấm dần qua lớp áo quần làm lạnh toát thân mình, những bước đầu tiên trên bùn dưới đáy đầm cũng làm nàng hơi nhăn mặt. Mọi người sải tay bơi ra xa. Cũng may ở giữa đầm nước không sâu quá lắm.

Trên kia, lửa đã ào tới đốt rụi những lớp lau cuối cùng quanh đầm nước. Những tàn lửa bay lả tả trên trời, rồi là là rơi xuống mặt nước. Những tiếng lửa tắt nghe xèo xèo chung quanh.

Ngọn lửa quanh đầm tàn dần, những lõi lửa lại cuốn hút lớp lau sậy còn lại, và chuyển hướng cháy về phía khác.

Lê Lai đã định giục Giác Huệ bơi vào bờ, nhưng Mai Lan đưa tay ngăn lại:

- Thưa thầy. Nếu chúng ta có bơi vào, cũng đừng lên bờ vội. Tôi nghĩ nhân cơ hội này, mình để cho giặc tưởng đã thiêu chết bọn mình rồi, về sau có lợi cho chúng ta hơn.

Ai cũng gật đầu tán thành ý kiến của nàng.

Mọi người từ từ bơi vào bờ. Nép bên bờ đầm nước, bọn Mai Lan đưa mắt quan sát khắp vùng. Rừng lau đã cháy gần hết, để một khoảng trống chạy dài tấp tít mãi đằng xa. Đứng ở đó, bên ngoài bìa rừng, nếu không biết có cái đầm nước này, chắc hẳn ai cũng phải tin là bọn Mai Lan đã bị thiêu sống trong biển lửa. Thế cũng hay cho bọn nàng.

Nhìn bốn phía, Nguyễn Cảnh Dị góp ý:

- Nếu tụi nó không tiến vào đây thì ở một quãng xa như thế này, chúng cũng khó nhìn thấy được bọn mình ở đây.

Mai Lan gật đầu:

- Dị nói có lý. Chúng mình có thể lên bờ để áo quần mau khô, nhưng cần phải hết sức cảnh giác. Nếu thấy có bóng dáng chúng tiến vào thì mình phản ứng liền.

Mọi người đồng ý đi lên. Cảnh Dị và Giác Huệ phụ trách việc canh chừng chung quanh để kịp thời đối phó với mọi bất trắc.

Cúc lấy một chiếc khăn lớn khoác lên người Mai Lan, rồi nhìn ra xa, buồn bã:

- Nếu chú Quân không chạy thoát, thì có lẽ xác cũng nằm đâu đây.

Mai Lan vỗ vai Cúc, an ủi:

- Bây giờ không phải lúc nhắc đến họ. Mình cần phải nghĩ cách thoát khỏi nơi đây đã.

Ngồi đợi bèn bờ đầm nước, Nguyễn Cảnh Dị kể lại chuyện chàng và Lê Hoàng Quân từ lúc đưa Nguyễn Xúng đi dưỡng thương tới lúc trở lại khu lều vịt bên hồ. Theo chàng, quân Minh đã tràn ngập hết mọi nơi. Sau khi bí mật đưa Xúng tới một nhà người quen của Khiết Tịch Đại Sư lưu anh ta ở lại, Quân và Dị trở về xóm chài thì đã thấy quân Minh kéo về đây... Chúng đang lục tìm những thứ chúng cần và thích. Đàn bà con gái lại một phen khổ nhục. Bọn đàn ông bị tập trung lại một chỗ, đành ngồi hút thuốc Lào vật, đau khổ nhìn gia đình tan nát. Quân may mắn gặp lại Đông, hỏi về Hồng thì được biết nàng đã bị một võ quan bắt đi ngay từ lúc hấn đột nhập thuyền Mai Lan. Số phận Bạch Huệ thì Đông không biết đích xác thế nào.

Dị lắc đầu:

- Tình thế thực hết đường cho ta. Tôi nghĩ khi đã tận diệt được Hồ rồi, quân Minh không còn kiêng nể gì nữa. Công Chúa nên tính trước đi. Tôi sợ cô không thể trở về Đông Quan được nữa đâu. Nhất là ta lại mất liên lạc với Lê Hoàng Quân, không biết số phận anh ta sống chết thế nào.

Mai Lan mệt mỏi:

- Tôi tính cứ mạo hiểm về một chuyến.

Cúc can:

- Thôi cô, ai cũng đã có số phận. Cô về như vậy nguy hiểm lắm.

Dị cũng nói theo:

- Cúc nói đúng. Bao nhiêu người đang cần đến Công Chúa, cô không thể mạo hiểm như vậy được. Tôi nghĩ, nhân lúc giặc không ngờ mình thoát nạn, cô phải rời khỏi Đông Quan ngay, để tìm cách lo việc cả, nếu không cô sẽ ân hận suốt đời.

Bỗng như nhớ ra điều gì, Dị hỏi:

- Quý vị có biết bao nhiêu tên tập kích đêm qua không?

Giác Huệ nói:

- Lúc đó trời chưa sáng rõ, tôi không biết đích xác. Nhưng mấy tên tấn công đầu tiên nhờ phát giác kịp thời nên tôi hạ chúng ngay phút đầu. Tên võ quan bị Cúc dùng quyền đánh chết tại cửa lều. Còn những tên khác.

Dị cất ngang:

- Quân cũng đã nhận định đúng như thế. Mấy tên kia đều do Công Chúa thanh toán....

Mai Lan gật đầu:

- Đúng - trừ tên sư áo vàng. Tên này bị Trí Minh Đại Sư hạ.

Dị ngạc nhiên, hỏi:

- Trí Minh Đại Sư?

Mai Lan gật đầu giải thích:

- Trí Minh là nhà sư do Minh Triều cử về trấn giữ chùa Châu Lâm của Khiết Tịnh Đại Sư trong chương trình xâm lăng Phật Giáo của Minh Triều. Nhưng Trí Minh lại là một Phật Gia chân chính nên đã thổ lộ manh tâm của Minh Triều với Khiết Tịnh và giúp Khiết Tịnh giữ vững đạo pháp.

Mai Lan kể sơ lược những sự việc đã qua, liên quan tới Phật Giáo Đại Việt cho Dị nghe, rồi tiếp:

- Người giúp ngầm chúng ta từ trước tới nay chắc cũng là Trí Minh cả. Sáng này, Trí Minh có trong bọn đi tập kích bọn tôi, trong lúc chiến đấu, Cúc bị tên sư áo vàng tấn công cực kỳ hiểm nghèo nên ông ra tay tương trợ, đánh gục tên Đại Sư Trung Hoa, Vì thế ông bị tên võ tướng chém xả một bên vai.

Di cười:

- Và tên võ quan bị cô trị tội?

- Đương nhiên, tôi đâu có thể để nó sống.

Di gật đầu:

- Vậy nhà sư tôi gặp chết ở dọc đường là Trí Minh Đại Sư?

- Đúng. Ông ta theo chúng tôi chạy vào rừng lau, nhưng cuối cùng vết thương quá trầm trọng nên viên tịch, chỉ kịp thông báo pháp danh với chúng tôi mà thôi. Thực đáng tiếc.....

Bỗng Mai Lan đập tay xuống đất nói nhanh:

- Xúng. Tôi nghĩ chỗ Xúng cũng không còn bí mật nữa. Mình phải tới đó cứu anh ta càng sớm càng tốt.

Mọi người như muốn đứng dậy đi liền. Nhưng Mai Lan đưa tay cản lại:

- Nhưng không thể bây giờ, đi ra lúc này lộ liễu lắm.Đợi lúc trời tối đã.

Đêm xuống thực âm đạm. Ngọn lửa đã tắt từ lâu, nhưng mùi khét vẫn còn nồng nặc. Bốn bề vẫn vắng lặng, áo quần mọi người đã khô.

Bọn năm người lầm lũi vượt vùng rừng lau vừa cháy lúc ban ngày, tìm đường tới nơi Xứng tạm trú.

Đường đi thực khó khăn vì đều phải băng qua những lối hẻo lánh để tránh tai mắt của giặc.

Tòa nhà ở trong khu vực gần nhà Lê phu nhân.

Đêm khuya, nhà nhà đều đã yên giấc. Nhưng khi tới nơi, mọi người đều bàng hoàng vì cả khu nhà đã bị thiêu rụi từ bao giờ.

Những cây nhãn, ngọn cau cũng bị cháy xém trông thực tang thương.

Dưới ánh trăng mờ, cảnh hoang tàn làm mọi người thực bùi ngùi.

Mai Lan đi khắp khu nhà quan sát. Nàng khám phá ra hai ba xác chết đã cháy thành than.

- Di này, trong nhà có bao nhiêu người, anh biết không?

Di lo lắng lắc đầu:

- Tôi thực không hay. Vì tới đây Khiết Tịnh Đại Sư chỉ giới thiệu với một cụ già trạc sáu mươi, để sau này chúng tôi tới nhận Xứng, rồi chia tay chúng tôi và đưa Xứng vào nhà một mình.

Mai Lan suy nghĩ một chập, rồi thông thả nói:

- Ba cái xác này đều nhỏ, có lẽ không phải là xác của Xứng hay Khiết Tịnh...

Lai bần khoản hỏi:

- Sự việc không hay xảy ra cho ta mấy hôm nay, người đáng nghi ngờ nhất là Khiết Tịnh Đại Sư thì thực đây không lẽ là xác của ông ta, nhưng còn Xứng, giữa lúc lâm trọng thương.

Dị ngắt lời Lai:

- Có thể Xứng không chết, nhưng bị bắt. Bắt Xứng thì đúng rồi, nhưng sao còn đốt nhà người này. Cái ông Đại Sư này ác độc vậy. Nhờ người rồi lại giết người.

Mai Lan không tiếp tục những lý luận như Lai và Dị đương đặt ra, nàng cắt ngang câu chuyện:

- Việc Xứng thế này cũng như số phận của Quân ra sao, nhất thời không thể biết được. Việc trước mắt đúng như Dị nói lúc ban ngày là chúng ta không thể ở Thăng Long được nữa. Dị nên về gấp, còn bọn tôi sẽ ngược Bắc càng sớm càng tốt.

Dị gật đầu:

- Tôi đồng ý. Việc Xứng cứ tạm để đấy. Dù sao anh ta cũng có số phận của mình. Có lẽ mình nên chia tay tại đây.

Mai Lan ngậm ngùi:

- Nay Dị, đất nước vô cùng điêu linh, chúng ta thì tàn nát mỗi người một ngã. Tôi nghĩ lúc này hãy cố gắng bảo toàn lực lượng, đừng hấp tấp không lại ân hận về sau.

- Vâng, Công Chúa yên tâm, tôi sẽ về bàn với Dung.

Mai Lan hứa hẹn:

- Tôi sẽ vào đấy với các anh một ngày không xa.

- Xin giúp đỡ Giản Định Vương dùm tôi.

- Xin vâng. Công Chúa không dặn, chúng tôi cũng gắng sức giúp Vương.

Nguyễn Cảnh Di không có lấy một tay nải hành trang.

Người thanh niên thực hào hùng.

Mai Lan không khách khí, hỏi:

- Dị còn tiền đi đường không?

Dị hiểu ý, cảm động:

- Xin cảm ơn Công Chúa, tôi đã có đủ.

Rồi sau một hồi bịn rịn chia tay với Lai và Giác Huệ, Nguyễn Cảnh Di cúi chào mọi người, quay gót biến vào màn đêm.

Mai Lan nhìn theo người thanh niên khẽ thở dài.

Cuối cùng, nàng quay lại nhìn ba người đang đứng chờ đợi bên cạnh, nói nhanh:

- Mình cũng đi thôi.